

Rep. nr. 3/19

*

NB-004-15
E/XXXX

*

Tegensprekelijke
beslissing van
22 januari 2019

*

Beroep tegen de
beslissing van de
Kamer van eerste
aanleg van 16 februari
2015, na vernietiging
van de beslissing van
de Kamer van Beroep
van 28 juni 2016
ingevolge
cassatieberoep

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 1 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : A..., afdeling XXXXX, instelling met rechtspersoonlijkheid, met maatschappelijke zetel te XXXX, met woonstkeuze te XXXX,

appellant,

voor wie optreedt als raadsman: mr. B... met kantoor te XXXX, bij wie appellante woonplaats kiest,

Tegen :

RIZIV - Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Geïntimeerde,

voor wie zijn verschenen, dr. C..., arts-inspecteur, en de heer D..., attaché, ambtenaren bij geïntimeerde.

*
* *
*

Op de openbare terechtzitting van 25 september 2018 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van het artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*
* *

VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het Riziv (DGEC);
- het inleidend verzoekschrift van 17 januari 2012;
- de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 februari 2015;
- de beslissing van de Kamer van Beroep, gewezen in een andere samenstelling, van 28 juni 2016;
- het arrest van de Raad van State nr. XXXX, waarbij de beslissing van de Kamer van Beroep van 28 juni 2016 werd vernietigd en de zaak werd verwezen naar de anders samengestelde Nederlandstalige Kamer van Beroep;
- de syntheseconclusies voor de geïntimeerde van 12 september 2017, neergelegd op de griffie op 12 september 2017;
- de conclusies voor de appelland van 14 december 2017, ontvangen ter griffie op 14 december 2017.

Werden gehoord op de openbare terechtzitting van 25 september 2018:

- mr. B... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens de appelland;
- prof. dr. E... in zijn medisch/technische toelichting van de middelen namens de appelland;

- de heer D... in de uiteenzetting van het juridische luik van de middelen en conclusies namens de geïntimeerde;
- dr. C... in zijn medisch-technische toelichting van de middelen namens de geïntimeerde.

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden vervolgens gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de openbare terechtzitting van 23 oktober 2018. Wegens verder beraad werd de uitspraak verdaagd naar de openbare terechtzitting van heden.

1. De tenlasteleggingen

Volgens de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (DGEC) bij het RIZIV werd ter gelegenheid van een studie vastgesteld dat bepaalde oogheeskundige verrichtingen in het A... in vergelijking tot andere ziekenhuizen afwijkend werden aangerekend. Het betrof een hoog aantal retrobulbaire injecties en een cumulatie van verschillende intra-oculaire ingrepen met een vitrectomie.

Dit gaf aanleiding tot verder onderzoek door de DGEC naar de aanrekening van deze prestaties door het A... in het kader van de verplichte ziekteverzekering.

In het kader daarvan werden de digitale bestanden opgevraagd met betrekking tot de periode van 1 januari 2006 tot en met 30 juni 2007 en werd professor F..., diensthoofd van de dienst oogheelkunde van het A..., twee maal verhoord. Hiervan werd een proces-verbaal opgemaakt.

Op 20 april 2008 werd een proces-verbaal van vaststelling opgesteld.

Aan het A... werden volgende inbreuken ten laste gelegd:

"Tenlastelegging 1

Het niet conform aanrekenen of laten aanrekenen van de verstrekking 248091/248102, "Retrobulbaire inspuiting, geïsoleerde ingreep" voor de lokale anesthesie bij oogchirurgie."

Dit werd beschouwd als een inbreuk op de artikelen 12, §3 en 14h) §1 van de nomenclatuur voor de geneeskundige verstrekkingen.

Het ten onrechte aangerekende bedrag voor deze verstrekking werd voor de periode van 21 april 2006 tot en met 30 juni 2007 bepaald op € 29.193,64.

Dit bedrag werd na kennisname van het proces-verbaal van vaststelling terugbetaald.

De eerste tenlastelegging maakt geen voorwerp van betwisting uit.

"Tenlastelegging 2

Het cumuleren van verschillende intra-oculaire ingrepen, waarbij 'Transparsplana vitrectomie', code 246665, aan 100% van de waarde wordt aangerekend en de andere ingrepen aan 50% of 5% (assistentie). Deze ingrepen behoren tot hetzelfde operatieveld en zijn allen opgenomen in de rubriek 'intra-oculaire ingrepen'.

De ingrepen die aan 50% of 5% worden aangerekend zijn:

- 246783 'Heelkundige bewerking wegens retinaloslatting (ongeacht de techniek)'
- 246643 'Secundaire cataract'
- 246606 'Extractie van ooglens (ongeacht de techniek), inclusief het eventuele intra-oculair inplanten van een lens'
- 246621 'Inplanten of opnieuw inplanten van een intra-oculaire lens in een andere operatietijd dan de extractie van de ooglens'."

Deze cumulatie vormt volgens de DGEC een inbreuk op de artikelen 14h) en 15, § 3 van de nomenclatuur voor de geneeskundige verstrekkingen.

In de synthesenota van de DGEC werd de tenlastelegging in hoofdzaak gesteund op het feit dat de 'Transparsplana vitrectomie' en de vier andere ingrepen waarmee gecumuleerd werd, in hetzelfde operatieveld liggen en dat in dit geval krachtens artikel 15, § 3 van de nomenclatuur enkel de hoofdingreep mag worden aangerekend.

De DGEC besloot dat samen met het nomenclatuurnummer 246665 'Transparsplana vitrectomie' in de periode van 21 april 2006 tot 14

mei 2007 ten onrechte 920 andere intra-oculaire verstrekkingen werden aangerekend.

De waarde van de ten onrechte aangerekende prestaties voor deze 4 andere verstrekkingen werd bepaald op € 201.350,65 € (incl. assistentie). Het detail van de berekening werd weergegeven in de synthesesnota (cf. blz. 9 en 10).

Ten aanzien van de combinatie van het nomenclatuurnummer voor 'Transparsplana vitrectomie' met dit voor een 'Heelkundige bewerking wegens retinaloslating (ongeacht de techniek)' werd bijkomend ingeroepen dat het nummer voor deze laatste bewerking als een integrale vergoeding moet worden gezien voor de toegepaste technieken, nl. een cerclage en een vitrectomie.

Ten aanzien van de combinatie van het nomenclatuurnummer voor 'Transparsplana vitrectomie' met dit voor een 'Secundaire cataract' werd bijkomend ingeroepen dat de prestatie in werkelijkheid geen betrekking had op de therapie van een secundaire cataract, maar op een voorkamerspoeling.

Deze tenlasteleggingen wordt door het A... betwist.

2. De beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 februari 2015

De Kamer van eerste aanleg stelde ten aanzien van de eerste tenlastelegging vast dat deze niet meer betwist werd en dat het desbetreffende bedrag vrijwillig werd terugbetaald.

Ten aanzien van de tweede tenlastelegging oordeelde de Kamer van eerste aanleg dat het oog als orgaan slechts als één opereerstreek kan worden opgevat en dat het verweer ten aanzien van deze tenlastelegging niet kon worden bijgetreden.

De Kamer van eerste aanleg besloot als volgt:

"(...) Recht doende op tegenspraak;

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond;

Dienvolgens, veroordeelt verweerder tot terugbetaling aan het RIZIV van het bedrag van € 230.544,29;

Er werd reeds € 29.193,64 teruggestort op de rekening van het RIZIV, zodat het alsnog verschuldigde saldo € 201.350,65 bedraagt;

Zegt dat hij dit bedrag dient te vereffenen door overschrijving op rekeningnummer 679-0019779-88 van het RIZIV binnen de maand volgend op de kennisgeving van deze beslissing. (...)"

3. De beslissing van de Kamer van Beroep van 28 juni 2016

Tegen de beslissing van de Kamer van Eerste aanleg van 16 februari 2015 werd door de appellant (beperkt) hoger beroep aangetekend bij de Kamer van Beroep.

Het hoger beroep werd bij beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016 ontvankelijk en gegrond verklaard, de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg betreffende de tweede tenlastelegging werd vernietigd en, opnieuw wijzend, werd

- de tweede tenlastelegging niet bewezen verklaard;
- het RIZIV - Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle veroordeeld tot de terugbetaling aan het A... van het bedrag van € 201.350,65, te vermeerderen met de wettelijke rentevoet op dit bedrag vanaf de datum van ontvangst van de betaling op de rekening van de Dienst tot de datum van de bevrijdende terugbetaling.

Deze beslissing van de Kamer van beroep is gesteund op volgende overwegingen :

"1. Vooreerst stelt de Kamer van Beroep dat het beroep van de appellante beperkt is tot de beslissing nopens de tweede tenlastelegging. De eerste tenlastelegging werd niet betwist en het bedrag van de terugvordering werd inmiddels volledig vereffend voor wat betreft die waarde van de verstrekking.

2. De Kamer van beroep dient zich enkel te buigen over de tweede tenlastelegging. De reglementaire basis betreffende deze tenlastelegging is onder meer te vinden in artikel 15 § 3 van de Nomenclatuur (...). Dit artikel bepaalt dat indien verscheidene heelkundige bewerkingen in een zelfde opereerstreek tijdens een zelfde zitting verricht (worden), alleen de hoofdbewerking wordt gehonoreerd.

3. De appellante heeft gelijk wanneer zij stelt dat het begrip 'opereerstreek' in de nomenclatuur zelf niet wordt gespecificeerd. De geïntimeerde kan gevolgd worden in zijn redenering dat dit niet nodig is, voor zover dat hij zijn nuttig effect kan sorteren in de rechtsorde.

4. Een regel kan echter slecht(s) nuttig effect sorteren in de rechtsorde indien deze duidelijk is. De geïntimeerde heeft gelijk door te stellen dat het

legaliteitsbeginsel, voor zover van toepassing, niet verbiedt dat de regels door rechterlijke interpretatie worden verduidelijkt van geval tot geval, op voorwaarde dat het resultaat samenhangend is met de essentie van de inbreuk en het redelijk voorzienbaar is (zie en vgl. R.v.St. dd. 16 mei 2013, nr. 223.485, www.raadvst-consetat.be, (...)).

5. Terecht stelt de appellante in dit verband dat voor de bewerkingen in de tenlastelegging (die) door de Dienst worden weerhouden, geen bijzondere interpretatieregels voorhanden zijn.

6. De Kamer van Beroep stelt eveneens vast dat aan de hand van de zeer uitvoerige documentatie en medische toelichting die door de appellante wordt gegeven in verband met de anatomie van het oog (waaronder de power point presentatie) (...) het volgende blijkt:

- a. Er een duidelijk onderscheid is tussen het voorste en achterste segment van het oog*
- b. De pathologie naargelang de segmenten verschillend is, meer bepaald : deze waar te nemen in het voorste oogsegment, het achterste oogsegment en extra-oculair;*
- c. De incisies verschillend zijn naargelang zij moeten gebeuren in het voorste oogsegment, het achterste oogsegment en extra-oculair.*

7. Terecht verwijst de appellante dan ook (naar het feit) dat de verschillende incisietoegang een belangrijk element kan zijn nu dit als dusdanig ook aan bod komt in bepaalde interpretatieregels over de toepassing van de regel van de opereerstreken (zie en vgl. Kamer van Beroep dd. 24 januari 2013, zaak NB-010-11, (...)).

8. De appellante heeft bovendien gelijk door te stellen dat uit andere regels van de Nomenclatuur, minstens kan afgeleid worden dat er onduidelijkheid is over de opereerstreken van het oog. Uit de libellering van diverse diagnostische handelingen en heelkundige prestaties blijkt duidelijk dat in de Nomenclatuur een onderscheid wordt gemaakt tussen onderzoeken en/of interventies vanuit het voorste oogsegment en het achterste oogsegment. Terecht haalt de appellante als voorbeeld de nomenclatuurnummers 249233-249244 versus 248673-248684 aan.

9. Terecht stipt de appellante dan ook (aan) dat de nomenclatuur zelf aantoonde dat er geen duidelijkheid is over het begrip „opereerstreek“ in het oog en dat een onderscheid kan gemaakt worden tussen respectievelijk het voorste oogsegment, het achterste oogsegment en een extra-oculaire ingreep.

10. Anders dan wat in de bestreden beslissing van de Kamer van Eerste Aanleg werd voorgehouden, is er minstens onduidelijkheid wat moet worden verstaan als opereerstreek in het oog. Zowel op grond van de medische gegevens als vermeldingen in andere nomenclatuurnummers, kan er een onderscheid worden gemaakt tussen het voorste oogsegment, het achterste oogsegment en extra-oculaire ingrepen.

11. Aangezien de tenlastelegging 2 in hoofdzaak steunt op het reglementair begrip „zelfde opereerstreek“ en geen rekening houdt met verschillen tussen ingrepen in het voorste oogsegment, achterste oogsegment en extra-oculaire ingrepen, kan deze tenlastelegging onmogelijk worden weerhouden.

12. Het hoger beroep is gegrond. De tenlastelegging 2 is niet bewezen. Aangezien appellante het bedrag van € 201.350,65 onder voorbehoud aan de geïntimeerde heeft betaald (...), dient de geïntimeerde dit bedrag aan appellante terug te betalen, meer de wettelijke rentevoet op dit bedrag vanaf datum van ontvangst van de betaling op de rekening van de Dienst tot datum der bevrijdende terugbetaling”.

4. Het arrest van de Raad van State van XXXX

Tegen de beslissing van de Kamer van Beroep van 28 juni 2016 werd bij de Raad van State cassatieberoep aangetekend door het RIZIV – Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle.

Bij arrest van de Raad van State van XXXX werden het eerste onderdeel van het eerste middel, het derde en het vierde middel van het RIZIV als verzoekende partij in cassatie, in de mate als vermeld bij dit arrest, gegrond verklaard.

Deze middelen werden bij dit arrest weergegeven als volgt:

“4. De verzoekende partij roept in het eerste middel de schending in van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 19, § 6, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de DGEC. Tevens wordt de schending ingeroepen van het legaliteitsbeginsel en van artikel 15, §§ 3-4, van de bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging (hierna: nomenclatuur).

In een eerste onderdeel zet zij uiteen dat de motivering van de beslissing geen betrekking heeft op het middel en de argumenten die werden uiteengezet voor de Kamer van beroep met betrekking tot artikel 15, § 3, van de nomenclatuur omdat er nergens wordt ingegaan op het essentiële punt of de samenhang in tijd en ruimte tussen de aangerekende verrichtingen al dan niet dermate nauw is dat er sprake kan zijn van eenzelfde opereerstreek, dan wel dat daarover onduidelijkheid bestaat. Zij verwijst hierbij naar een beslissing van de Kamer van beroep van 28 januari 2016 die volgens haar wel correct is gemotiveerd, en waarin werd geoordeeld dat de samenhang in tijd en ruimte tussen twee verrichtingen “dermate nauw is dat er sprake is van eenzelfde opereerstreek in de

gangbare zin van het woord". De Kamer van beroep zou evenmin motiveren waarom er onduidelijkheid zou bestaan over de notie opereerstreek. De elementen die hiertoe worden aangehaald in de bestreden beslissing zijn volgens de verzoekende partij niet pertinent. De motivering is volgens haar gebrekkig, en er wordt niet ingegaan op het verweermiddel, zonder dat wordt aangegeven waarom.

Bovendien zou de motivering van het bestreden arrest niet ingaan op de in de besluiten van de verzoekende partij ontwikkelde argumentatie waarom de aangerekende verstrekkingen ook nog om andere redenen niet conform waren aan de nomenclatuur. De verzoekende partij verwijst dienaangaande naar haar kritiek in verband met de combinatie "Transparsplana vitrectomie" - "Heelkundige bewerking wegens retinaloslating (ongeacht de techniek)":

"De combinatie werd aangerekend voor de behandeling van retinaloslating, zo blijkt uit de toelichting van het diensthoofd. Tijdens deze behandeling werden twee technieken toegepast die gebruikelijk zijn bij retinaloslating, nl. een cerclage en een vitrectomie. Het nummer „Heelkundige bewerking wegens retinaloslating (ongeacht de techniek)" bepaalt echter „ongeacht de techniek". Het nummer dient dus gezien te worden als integrale vergoeding voor de behandeling van een retinaloslating, ongeacht de gebruikte techniek".

en:

"Volgens de toelichting van het diensthoofd gebeurde deze aanrekening niet voor de therapie van een secundair cataract maar voor voorkamerspoeling".

Er wordt volgens de verzoekende partij nergens gemotiveerd waarom de voorwaarden om die verstrekkingen te mogen aanrekenen wel werden vervuld hetgeen objectief controleerbaar is. Ten slotte zou de Kamer van beroep evenmin aangeven waarom deze argumentatie niet beantwoord werd.

5. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 14, h), § 1, 4°, nummer 246665 van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekking, gelet op de omschrijving van de verstrekking onder nomenclatuurnummer 246783, en van artikel 149 van de Grondwet, omdat de bestreden beslissing niet antwoordt op haar argumenten waarom de aangerekende verstrekkingen ook nog om andere redenen niet conform waren aan de nomenclatuur. Volgens de verzoekende partij was er geen reden om het nomenclatuurnummer voor vitrectomie te tarifieren, "gezien dit deel uitmaakt van de techniek om retinaloslating heelkundig te behandelen".

6. Met het vierde middel voert de verzoekende partij eveneens de schending aan van artikel 14, h), §1, 4°, en van nummer 246665 van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekking, naast de schending van artikel 149 van de Grondwet, omdat de bestreden beslissing niet antwoordt op haar argumenten waarom de aangerekende verstrekkingen ook nog om andere redenen niet conform waren aan de nomenclatuur. Tevens roept zij de schending in "van de bewijskracht der akten".

De verzoekende partij wijst erop dat in een proces-verbaal van verhoor wordt toegegeven dat een verstrekking die niet als zodanig in de nomenclatuur wordt gehonoreerd, via "assimilatie" toch wordt aangerekend als "secundaire cataract". (...)

De Raad van State beoordeelde de voormelde middelen als volgt:

"10. In zoverre het middelonderdeel ertoe strekt om te onderzoeken of het begrip "opereerstreek" of de toepassing ervan werd geschonden en of de aangehaalde elementen al dan niet pertinent zijn, verplicht het de Raad van State kennis te nemen van de grond van de zaak. Artikel 14, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, bepaalt dat de Raad van State als cassatierechter niet over de grond van de zaak uitspraak doet. Hieruit volgt dat het vaststellen van de feitelijke elementen tot de uitsluitende bevoegdheid behoort van de bestuursrechter en dat het middel dat de appreciatie van de feiten door de bestuurlijke rechter betwist, onontvankelijk is.

De exceptie van onontvankelijkheid is in die mate gegrond.

11. De jurisdictionele motiveringsplicht houdt in dat het rechtscollege moet antwoorden op de middelen van de betrokkene, op zijn minst wanneer die middelen de strekking van de beslissing kunnen beïnvloeden, doch worden afgewezen. De motiveringsplicht moet de partijen en de Raad van State toelaten zich ervan te vergewissen of het rechtscollege de voorgelegde gegevens heeft onderzocht en daadwerkelijk op de middelen heeft geantwoord.

Niet regelmatig met redenen omkleed is de beslissing waarbij een vordering gegrond wordt verklaard zonder dat wordt geantwoord op een regelmatig voorgedragen verweer van de tegenpartij.

In het eerste onderdeel van het eerste middel citeert de verzoekende partij haar kritiek in verband met de combinatie "Transparsplana vitrectomie" - "Heelkundige bewerking wegens retinaloslating (ongeacht de techniek)" en de wijze waarop de verstrekking volgens haar moet worden aangerekend, waaruit zij voor de bodemrechter afleidde "dat de aangerekende verstrekkingen ook nog om andere redenen niet conform waren aan de nomenclatuur". Dit verweermiddel wordt in de bestreden beslissing niet beantwoord.

Het eerste onderdeel van het eerste middel, het derde en het vierde middel zijn in die mate gegrond."

De beslissing van de Raad van State bij arrest van XXXX luidt uiteindelijk als volgt:

"1. De Raad van State vernietigt beslissing nr. XXXX van de Nederlandstalige Kamer van beroep, ingesteld bij de DGEC van het RIZIV van 28 juni 2016, waarbij het beperkt hoger beroep tegen de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 februari 2015, ontvankelijk en gegrond wordt verklaard.

2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde Kamer van beroep en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Nederlandstalige Kamer van beroep, ingesteld bij de DGEC van het RIZIV.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 200 euro."

Dit arrest werd gewezen op eensluidend advies van de auditeur bij de Raad van State.

5. De huidige vorderingen voor de Kamer van Beroep

Het A... (hierna : de appellant) vordert bij conclusie van 14 december 2017:

"Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens:

- de bestreden beslissing van de Kamer van Eerste Aanleg d.d. 16 februari 2015, in zoverre zij betrekking heeft op tenlastelegging 2, te vernietigen en, opnieuw rechtdoende, vast te stellen dat de prestaties uit tenlastelegging 2 door concludante terecht werden aangerekend en dienvolgens de vordering tot terugbetaling van de Dienst uit hoofde van tenlastelegging 2 ongegegrond te verklaren; concludante vrij te spreken van tenlastelegging 2; en haar dus uit hoofde van tenlastelegging 2 geen enkele veroordeling op te leggen;*
- ondergeschikt, voor zover Uw Kamer van Beroep niet zou besluiten tot de vernietiging van de bestreden beslissing, de bestreden beslissing van de Kamer van Eerste Aanleg d.d. 16 februari 2015 minstens in die zin te hervormen dat de vordering tot terugbetaling van de Dienst uit hoofde van tenlastelegging 2 ongegegrond wordt verklaard; dat concludante wordt vrijgesproken van tenlastelegging 2; en dat er haar dus uit hoofde van de tenlastelegging 2 geen enkele veroordeling wordt opgelegd."*

*

Het RIZIV (hierna : de geïntimeerde) vordert bij conclusie van 12 september 2017:

“Vast te stellen dat het beroep van het A... zich beperkt tot de tweede tenlastelegging;

Ingevolge de tweede tenlastelegging:

In hoofdorde: de terugvordering van de waarde van de ten onrechte aangerekende prestaties op te leggen aan het A... voor een totaal bedrag van 201.350,65 euro, wegens de miskennis van de regels vervat in de artikelen 15, §§ 3 en 4 van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen;

In ondergeschikte orde: de terugvordering van de waarde van de ten onrechte aangerekende prestaties op te leggen aan het A... voor een totaal bedrag van 107.722,46 euro omdat voor dat bedrag en los van de regel van de opereerstreken de combinaties ‘transparsplana vitrectomie – heelkundige bewerking wegens retinaloslating (ongeacht de techniek)’ en ‘transparsplana vitrectomie – secundaire cataract’ niet konden worden aangerekend;

Voor wat betreft de intresten

De betaling van de wettelijke intresten aan A... op te leggen en dat te rekenen vanaf 30 dagen na de kennisgeving aan A... van de nieuwe beslissing van de Kamer van beroep (artikel 156, §1 ZIV-wet);

De vóór die periode door het Riziv terugbetaalde interesten naar aanleiding van de verbroken beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016 op te leggen aan A....”

DE MIDDELEN VAN DE PARTIJEN

1. De middelen van de appellant

De appellant vat de middelen ingeroepen na het arrest van de Raad van State samen als volgt :

“(...) In haar cassatiearrest van XXXX oordeelde de Raad van State dat de Kamer van Beroep niet voldoende motiveerde waarom de gecombineerde aanrekeningen “transparsplana vitrectomie” – heelkundige bewerking wegens retinaloslating (ongeacht de techniek) en ‘transparsplana vitrectomie’ – ‘secundaire cataract’ niet in strijd zouden zijn met de nomenclatuur. De Raad van State vernietigde de beslissing van 28 juni 2016 dan ook, maar dus enkel omdat er niet zou geantwoord zijn op dit ene argument van de Dienst.

De overige motiveringen door de Kamer van Beroep (namelijk het feit dat het oog meerdere opereerstreken bevat; en dat daar minstens onduidelijkheid over bestaat) werden daarbij niet ter discussie gesteld.

De Kamer van Beroep dient nu opnieuw te oordelen over de door concludante aangerekende combinatieverstrekingen. De Kamer van Beroep dient bij deze beoordeling rekening te houden met het arrest van de Raad van State. De Kamer van Beroep kan nu dan ook, perfect in lijn met de eerdere beslissing van de Kamer van Beroep, beslissen dat de gecombineerde oogheekundige ingrepen door concludante terecht werden aangerekend omdat het oog uit meerdere opereerstreken bestaat; dan wel omdat daar minstens onduidelijkheid over bestaat. Enkel komt het nu bijkomend aan de Kamer van Beroep toe om aan haar motivering nog extra toe te voegen waarom net door het bestaan van meerdere opereerstreken in het oog, de prestaties 'transparsplana vitrectomie' – heekundige bewerking wegens retinaloslatting (ongeacht de techniek) en 'transparsplana vitrectomie' – 'secundaire cataract' mochten gecombineerd worden.

Welnu, aangezien er verschillende opereerstreken zijn in het oog, of er minstens onduidelijkheid is over wat verstaan moet worden als opereerstreek in het oog én aangezien de hier bedoelde ingrepen ook telkens in verschillende opereerstreken verricht werden, kan de Kamer van Beroep nu eigenlijk niet anders dan besluiten dat concludante geheel terecht is overgegaan tot de aanrekening van de hier bedoelde combinatieverstrekingen. Artikel 15, § 4 van de Nomenclatuur laat namelijk uitdrukkelijk toe dat twee tijdens eenzelfde zittijd in verschillende opereerstreken verrichte prestaties gecombineerd worden aangerekend (de hoofdbewerking aan 100 % - de bijkomende bewerking aan 50 %), zoals hier steeds is gebeurd.

De Kamer van Beroep moet in haar nieuwe beslissing – naar aanleiding van het arrest van de Raad van State – dus geenszins terugkomen op de eerdere beslissing van de Kamer van Beroep dat het oog wel degelijk verschillende opereerstreken bevat (of dat daar minstens onduidelijkheid over bestaat). Dit werd reeds voldoende gemotiveerd door de Kamer van Beroep in haar beslissing van 28 juni 2016 en dit werd door de Raad van State niet in twijfel getrokken. Ook de motivering daartoe door de Kamer van Beroep werd door de Raad van State niet in twijfel getrokken. Enkel dient de Kamer van Beroep dit oordeel nu nog wat verder uit te werken door te bevestigen en te motiveren dat de hier bedoelde gecombineerde prestaties de facto telkens verschillende opereerstreken betroffen en dat overeenkomstig artikel 15, § 4 van de nomenclatuur de hier bedoelde gecombineerde oogheekundige verrichtingen wel degelijk

gecombineerd (hoofdbewerking aan 100 % - bijkomende bewerking aan 50 %) konden worden aangerekend.

Voor zoveel als nodig, zet concludante in deze besluiten nogmaals op heel omstandige wijze uiteen waarom het oog bestaat uit verschillende opereerstreken én dus waarom de hier bedoelde combinatieverstrekingen kunnen worden aangerekend door concludante. (...)"

2. De middelen van de geïntimeerde

De geïntimeerde stelt vooreerst dat de beslissing van de Kamer van beroep van 26 juni 2016 ingevolge de vernietiging ervan door de Raad van State alle gezag heeft verloren.

De Raad van State oordeelde volgens de geïntimeerde meer bepaald dat de uitspraak van de Kamer van beroep van 26 juni 2016 de rechterlijke motiveringsplicht miskent omdat niet werd geantwoord op het regelmatig door de DGEC voorgedragen verweer. Dit betreft volgens de geïntimeerde het eerste onderdeel van het eerste middel, het derde en het vierde middel van het cassatieberoep, nl.

- het feit dat niet werd ingegaan op het punt of de samenhang dermate nauw is dat er sprake, dan wel geen sprake kan zijn van eenzelfde opereerstreek, dan wel dat daarover onduidelijkheid bestaat;
- dat de motivering niet-pertinente elementen aanhaalt om te besluiten dat de toepassing van de notie opereerstreek onduidelijk zou zijn;
- dat er ook om andere redenen niet-conform werd aangerekend gelet op de bijkomende argumentatie met betrekking tot de combinatie 'transparsplana vitrectomie' – 'heelkundige bewerking wegens retinaloslating (ongeacht de techniek)' en de bijkomende argumentatie met betrekking tot de combinatie 'transparsplana vitrectomie' – 'secundaire cataract'.

Ten gronde stelt de geïntimeerde ten aanzien van de regel van de opereerstreken dat deze ter zake duidelijk is en in alle redelijkheid te interpreteren is. De geïntimeerde meent dat de samenhang tussen de aangerekende verrichtingen ter zake dermate nauw is in tijd en ruimte, dat er sprake is van eenzelfde opereerstreek.

Meer concreet stelt de geïntimeerde dat de nomenclatuur m.b.t. de oogchirurgie ingedeeld is volgens de anatomische locatie van de ingreep en dat 'transparsplana vitrectomie' en de vier andere

ingrepen waarmee door de appellant gecumuleerd werd, opgenomen zijn in rubriek 5 betreffende de intra-oculaire ingrepen. Deze rubriek groepeert volgens de geïntimeerde ingrepen in hetzelfde operatieveld.

De geïntimeerde voegt hieraan toe dat de meeste ziekenhuizen die ervaring hebben met 'transparsplana vitrectomie' de cumulatie waarvan sprake in de huidige zaak niet aanrekenen of minstens minder systematisch.

In ondergeschikte orde stelt de geïntimeerde dat heel wat prestaties om bijkomende redenen niet-conform zijn aangerekend.

Het betreft vooreerst de combinatie 'transparsplana vitrectomie' met 'heelkundige bewerking wegens retinaloslating (ongeacht de techniek)'. De geïntimeerde stelt dat de combinatie volgens de toelichting verstrekt door het diensthoofd, prof. dr. F..., werd aangerekend voor de behandeling van retinaloslating en dat het desbetreffende nomenclatuurnummer moet gezien worden als de integrale vergoeding voor deze behandeling.

Daarnaast stelt de geïntimeerde dat ook de aanrekening van de combinatie 'Transparsplana vitrectomie' met 'secundaire cataract' niet conform is, aangezien deze geen betrekking had op secundaire cataract, maar volgens de verklaring van prof. dr. F... op een voorkamerspoeeling.

*
* *

BESPREKING

1. De omvang van de cassatie.

1. De eerste betwisting tussen de partijen betreft de vraag in welke mate de Kamer van beroep het geschil tussen de partijen opnieuw kan beoordelen, rekening houdend met de draagwijdte van de door de Raad van State uitgesproken vernietiging.

Bij verwijzing na cassatie, is de aangewezen rechter - zelfs ambtshalve - gehouden om na te gaan over welke geschilpunten hij opnieuw recht moet doen. Slechts binnen die grenzen komt hem rechtsmacht toe (cf. P. TAELEMAN, *Het gezag van het rechterlijk gewijsde – een begrippenstudie*, Diegem, Kluwer, 2001, 128, nr. 176).

Een op het eerste gezicht 'algemene' cassatie blijkt niet steeds en in elk geval onbeperkt te zijn, hoe algemeen de bewoordingen waarin ze werd uitgesproken (BAUDONCQ, F., *Artikelsgewijze commentaar Gerechtelijk Wetboek – artikel 1110 Gerechtelijk Wetboek*, Antwerpen, Kluwer, losbl., blz. 23, nr. 27 (bijwerking augustus 2017)).

Bij de bepaling van de omvang van de cassatie dient rekening te worden gehouden met de draagwijdte van het middel dat eraan ten grondslag ligt. De vernietiging is daartoe immers beperkt (KRINGS, E., "De omvang van cassatie", *TPR* 1995, 889 e.v.; BAUDONCQ, F., *Artikelsgewijze commentaar Gerechtelijk Wetboek – artikel 1110 Gerechtelijk Wetboek*, Antwerpen, Kluwer, losbl., blz. 24, nr. 29 (bijwerking augustus 2017)).

Aldus is niet enkel het beschikkend gedeelte van het arrest van belang, maar moet ook rekening worden gehouden met de motieven die de grondslag ervan uitmaken (KRINGS, E., "De omvang van cassatie", *TPR* 1995, 889).

De rechter op verwijzing kan enkel uitspraak doen binnen de perken van de vernietiging (KRINGS, E., "De omvang van cassatie", *TPR* 1995, 889).

2. Volgens het beschikkend gedeelte van het arrest van de Raad van State nr. XXXX, gewezen tussen de partijen in het huidig geding, werd de beslissing nr. XXXX van de Nederlandstalige Kamer van beroep van 28 juni 2016 vernietigd.

Deze vernietiging betreft de beslissing dat de tweede tenlastelegging niet bewezen is en dat het RIZIV gehouden is tot terugbetaling van de som van € 201.350,65, vermeerderd met de intrest vanaf de datum van betaling van deze som door het A....

Uit het arrest van de Raad van State blijkt dat deze vernietiging niet gesteund is op een schending van de toepassing van de regel van de opereerstreken (cf. hoger blz. 10).

In zoverre het eerste onderdeel van het eerste middel (cf. punt 4 van arrest nr. XXXX) ertoe strekte om door de Raad van State te laten onderzoeken of het begrip "opereerstreek" of de toepassing ervan in de bestreden beslissing van de Kamer van beroep werd geschonden en of de door de Kamer van beroep aangehaalde elementen al dan niet pertinent zijn, werd dit middel om de redenen vermeld onder punt

10 van het bedoelde arrest van de Raad van State onontvankelijk verklaard.

De beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016 over dit geschilpunt – zijnde de in hoofdzaak ingeroepen schending van de artikel 15, § 3 en 4 van de nomenclatuur betreffende de zgn. regel van de opereerstreken -, kan dan ook niet geacht worden te zijn vernietigd.

Het eerste onderdeel van het eerste middel werd door de Raad van State enkel gegrond verklaard, in zoverre dit betrekking heeft op het niet beantwoorden van de argumentatie van het RIZIV dat de aangerekende verstrekkingen ook om andere redenen niet conform zijn aan de nomenclatuur, werd door de Raad van State wel gegrond verklaard. Hetzelfde geldt om dezelfde reden voor het derde en het vierde middel (cf. punt 11 van het arrest nr. XXXX).

Deze 'andere redenen' betreffen in wezen een ander geschilpunt dan de schending van de regeling van de opereerstreken. Het betreft de schending van artikel 14 h), § 1, 4° van de nomenclatuur door de aanrekening van het nummer voor 'Transparsplana vitrectomie' in combinatie met het nummer voor 'Heelkundige bewerking wegens retinaloslating (ongeacht de techniek)' en de schending van hetzelfde artikel door de aanrekening van het nummer voor 'Secundaire cataract' bij de uitvoering van een voorkamerspoeling.

Gelet op de beperkte draagwijdte van de middelen die ten grondslag liggen aan de vernietiging van de beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016, dient de Kamer van beroep vast te stellen dat de verwijzing na cassatie enkel betrekking kan hebben op de inbreuken op andere regels van de nomenclatuur dan de zgn. regel van de opereerstreken en op de vordering in ondergeschikte orde die op die grond is gesteld.

Deze andere inbreuken op de nomenclatuur werden door de geïntimeerde weliswaar formeel gezien opgenomen onder de tweede tenlastelegging, doch dit neemt niet weg dat het in feite om onderscheiden inbreuken en vorderingen gaat.

Dit laatste wordt ook bevestigd door de wijze waarop de geïntimeerde de vorderingen stelt : in hoofdde vraag hij ingevolge de tweede tenlastelegging te beslissen dat de regel betreffende de opereerstreken, zoals bepaald in artikel 15, §§ 3 en 4 van de nomenclatuur, geschonden is en de appellant te veroordelen tot de terugbetaling van de som van € 201.350,65, terwijl in ondergeschikte

orde wordt gevraagd om de aanrekening van bepaalde verstrekkingen 'los van de regel van de opereerstreken' als inbreuk te weerhouden en de appellant te veroordelen tot terugbetaling van de som van € 107.722,46.

Het feit dat alle inbreuken onder één tenlastelegging zijn gegroepeerd is dan ook geen reden om te besluiten dat de vernietiging door de Raad van State van de beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016 betrekking heeft op elke inbreuk en op elk geschilpunt dat onder de hoofding van de tweede tenlastelegging aan bod is gekomen.

2. De tweede tenlastelegging

2.1. De schending van de regel van de opereerstreken

3. Gelet op de beperkte omvang van de cassatie behoort het thans niet meer aan de Kamer van beroep om uitspraak te verlenen over de tweede tenlastelegging in zoverre deze gesteund is op een schending van artikel 15, §§ 3 en 4 van de nomenclatuur betreffende de regel van de opereerstreken.

De schending van deze regel werd bij beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016 niet bewezen geacht en de beslissing van de Kamer van beroep werd op dit punt niet vernietigd door de Raad van State.

De Kamer van beroep, zetelend in de huidige samenstelling, beschikt bijgevolg niet over enige rechtsmacht om alsnog uitspraak te verlenen over de vordering van de geïntimeerde, zoals gesteld in hoofdorde en gesteund op de voormelde schending.

Er kan enkel worden vastgesteld dat de hoofdvordering van de geïntimeerde ingevolge de definitieve beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016 ongegrond is.

2.2. De overige inbreuken

4. De Kamer van beroep dient ingevolge het arrest van de Raad van State van XXXX te oordelen over de overige inbreuken die onder de tweede tenlastelegging werden gegroepeerd en waarop de vordering van de geïntimeerde in ondergeschikte orde is gesteund.

Zij worden hierna overlopen.

2.2.1. De combinatie van nomenclatuurnummer 246665 en 246783

5. De geïntimeerde stelt dat de combinatie van het nummer 246665 'Transparsplana vitrectomie – N 600' met het nummer 246783 'Heelkundige bewerking wegens retinaloslating (ongeacht de techniek) – N 600' niet in overeenstemming is met de nomenclatuur.

Als reden wordt aangehaald dat deze combinatie werd aangerekend voor de behandeling van een retinaloslating, zoals dit in het kader van het onderzoek door het diensthoofd, professor F..., werd verklaard. Dit gegeven wordt op zich ook niet betwist.

De geïntimeerde stelt dat het nummer 246783, gelet op de omschrijving ervan en in het bijzonder gelet op de vermelding "ongeacht de techniek", moet gezien worden als de integrale vergoeding van de bedoelde bewerking.

Op deze grond vordert de geïntimeerde de terugbetaling van de som van € 70.440,86.

6. De appellant betwist deze tenlastelegging omdat de cumulatieve aanrekening volgens hem strookt met de bepaling van artikel 15, § 4 van de nomenclatuur die toelaat om de intra-oculaire hoofdbewerking (vitrectomie) aan 100 % aan te rekenen en de extra-oculaire bewerking (cerclage ter behandeling van de retinaloslating) aan 50 %.

Dit verweer kan evenwel niet worden bijgetreden.

Zelfs aangenomen dat het gaat om twee bewerkingen in aparte opereerstreken, biedt artikel 15, § 4 van de nomenclatuur ter zake geen afdoende basis voor deze cumulatieve aanrekening.

Dergelijke aanrekening is volgens artikel 15, § 4, eerste lid van de nomenclatuur mogelijk "*tenzij de omschrijving van de verstrekking of de regels van de nomenclatuur het anders bepalen*".

Dit laatste dient zich ter zake aan: een heelkundige bewerking wegens retinaloslating is volgens de omschrijving van deze verstrekking in de nomenclatuur aan te rekenen met het nummer 246783 en dit 'ongeacht de techniek'.

Aangezien de nomenclatuur de openbare orde raakt en strikt moet worden toegepast, kan uit de voormelde omschrijving enkel worden afgeleid dat voor een heelkundige bewerking wegens retinaloslating enkel het nummer 246783 kan worden aangerekend en dat een combinatie met een andere nummer voor deze bewerking niet mogelijk is.

De tenlastelegging staat bijgevolg vast.

7. Ondergeschikt stelt de appellant dat het standpunt van de geïntimeerde, nl. dat enkel het nummer 246783 kon worden aangerekend als integrale vergoeding voor de behandeling van een retinaloslating, niet kan worden bijgetreden omdat dit op tegenstrijdigheden zou berusten.

8. Dit wordt vooreerst afgeleid uit het feit dat enkel de aangerekende cerclage zou worden teruggevorderd en niet de vitrectomie.

Dat dit laatste effectief het geval is, wordt door de geïntimeerde op zich echter niet bevestigd.

De Kamer van beroep stelt vast dat het bedrag dat door de geïntimeerde wegens de onterechte combinatie van de nummers 246665 en 246783 teruggevorderd wordt, zowel in het kader van de vordering in hoofdorde, als in ondergeschikte orde, cijfermatig hetzelfde is, nl. € 70.440,86.

Dit neemt niet weg dat de redenen die voor de terugvordering wordt opgegeven verschillend is : in hoofdorde werd ingeroepen dat het nomenclatuurnummer 246783 ten onrechte werd aangerekend, terwijl ondergeschikt wordt geargumenteed dat dit nummer wordt geacht de volledige bewerking te vergoeden en geen bijkomende aanrekening van een ander nummer toelaat.

Op de vraag of het bedrag van € 70.440,86 strookt met de inbreuk die ondergeschikt is ingeroepen – en dus overeenstemt met het verschil tussen hetgeen in totaal werd aangerekend en hetgeen kon worden aangerekend -, werd door geen van de partijen ingegaan.

De stelling van de appellant, nl. dat de gelijkheid met het bedrag gevorderd in hoofdorde op een tegenstrijdigheid wijst, werd bijgevolg niet afdoende gestaafd.

9. De appellant stelt in de tweede plaats dat het standpunt van de geïntimeerde zou inhouden dat enkel de cerclage mocht worden aangerekend.

Ook dit is echter niet correct : de vitrectomie mag volgens de geïntimeerde wel degelijk worden aangerekend, doch zo zij – al dan niet in combinatie met een cerclage - wordt uitgevoerd voor een retinaloslating mag enkel het nomenclatuurnummer 246783 worden gehanteerd.

De appellant werpt op dat het onredelijk zou zijn dat een cerclage als heelkundige bewerking voor retinaloslating op dezelfde wijze wordt aangerekend, ongeacht of zij al dan niet in combinatie met een vitrectomie wordt uitgevoerd.

Ook dit verweer kan echter niet worden bijgetreden.

Dat een heelkundige bewerking voor retinaloslating op dezelfde wijze wordt aangerekend ongeacht de techniek, berust op een keuze van de regelgever. Het is met name aan de regelgever om in eerste instantie de nomenclatuur van de medische verstrekkingen te bepalen, in acht genomen in het bijzonder de vereisten van een optimale gezondheidszorg en het financiële evenwicht van het stelsel (cf. Arbitragehof 37/96, 13 juni 1996, B.S. 29 juni 1996, blz. 17.905, overweging B.7.1.).

Dat de keuze die binnen die context werd gemaakt, onredelijk zou zijn, kan uit de argumenten van de appellant niet worden afgeleid.

De onredelijkheid bestaat er volgens de appellant in dat een vitrectomie nooit zou mogen worden aangerekend, wanneer zij samen met een cerclage ter behandeling van retinaloslating wordt uitgevoerd. Dit berust echter, zoals hoger reeds vermeld, op een verkeerde voorstelling van zaken: de heelkundige bewerking kan wel degelijk in het geheel worden aangerekend; en dit aan een nomenclatuurnummer met dezelfde sleutelwaarde als die van een vitrectomie.

Bovendien stemt de bemerking van de appellant, nl. dat de geïntimeerde ervan zou uitgaan dat de hoofdingreep ter zake niet de vitrectomie is, maar wel de behandeling van de retinaloslating door middel van de cerclage, evenmin overeen met de toepassing van de nomenclatuur die de geïntimeerde vooropstelt. Voor wat betreft de toepassing van het nomenclatuurnummer 246783, wordt het onderscheid hoofdingreep en bijkomende ingreep door de geïntimeerde immers niet gehanteerd.

10. Op grond van deze overwegingen besluit het arbeidshof dat de vordering van de geïntimeerde, ondergeschikt gesteund op een onterechte combinatie van de nomenclatuurnummers voor 'transparsplana vitrectomie' en 'heelkundige bewerking wegens retinaloslating (ongeacht de techniek)' gegrond is.

De appellant is dan ook gehouden tot de terugbetaling van de waarde van het ten onrechte aangerekende bedrag.

Dit bedrag wordt door de geïntimeerde bepaald op de som van € 70.440,86.

De Kamer van beroep stelt vast dat de appellant de hoegrootheid van deze som op zich niet betwist en evenmin inroept dat het niet zou overeenstemmen met het verschil tussen het aangerekende bedrag en de waarde van het nomenclatuurnummer 246783.

De vordering tot terugbetaling van de voormelde som kan dan ook gegrond worden verklaard.

2.2.2. De combinatie van nomenclatuurnummer 246665 en 246643

11. De geïntimeerde stelt dat de combinatie van het nummer 246665 'Transparsplana vitrectomie – N 600' met het nummer 246643 'Secundaire cataract – N 300' niet in overeenstemming is met de nomenclatuur.

Als reden wordt aangehaald dat de aanrekening geen betrekking heeft op de therapie van een secundair cataract maar dat, zoals dit in het kader van het onderzoek door het diensthoofd, prof. dr. F..., werd verklaard, het desbetreffende nummer werd aangewend voor de aanrekening van een voorkamerspoeling.

Dit laatste wordt op zich niet betwist.

De appellant verklaart dat een secundaire cataract als bewerking sinds jaren niet meer wordt uitgevoerd en dat het desbetreffende nomenclatuurnummer 246643 destijds werd aangerekend voor een voorkamerspoeling omdat de toegangsweg, de gecompliceerdheid en de duur van de ingreep vergelijkbaar zijn. Het probleem is volgens de appellant dat er voor een voorkamerspoeling geen specifiek nomenclatuurnummer bestaat.

Deze argumenten laten echter niet toe om te besluiten dat de verstrekking correct zou zijn aangerekend.

De toe te passen wetgeving inzake de ziekteverzekering en de nomenclatuur in het bijzonder raken immers de openbare orde. Een interpretatie ervan naar analogie is niet toegelaten (RvS 9 april 2004, nr. 130.209 en RvS 3 oktober 2005, nr. 149.700, www.raadvanstate.be)

De aanrekening van verstrekkingen die niet voldoen aan de voorwaarden daartoe bepaald in de nomenclatuur, maakt een inbreuk uit op deze nomenclatuur.

De tenlastelegging staat bijgevolg vast.

12. De appellant brengt hiertegen in dat het onredelijk zou zijn mocht een voorkamerspoeling niet worden vergoed.

Dat dit, rekening houdend met opzet van de regelgever en in acht genomen het financiële evenwicht van het stelsel, het geval is, blijkt echter niet.

Daartoe volstaat het immers niet om vast te stellen dat een specifiek nomenclatuurnummer ontbreekt voor een voorkamerspoeling.

Dit geldt ter zake des te meer nu deze prestatie werd uitgevoerd samen met een andere ingreep, waarvoor wel een vergoeding kon worden aangerekend.

13. Tenslotte argumenteert de appellant dat het gaat om een ingreep uitgevoerd in een andere opereerstreek dan de hoofdingreep.

Ook dit argument is ter zake niet dienend om te besluiten dat de voorkamerspoeling wel kon worden aangerekend als secundaire cataract. De uitgevoerde prestatie strookt immers niet met de voorwaarden bepaald onder het nummer 246643 'Secundaire cataract'. Het argument dat het om een andere opereerstreek gaat, doet hieraan niets af.

14. In tegenstelling tot hetgeen de appellant opmerkt, werd de bedoelde inbreuk door de geïntimeerde overigens wel van meet af aan ingeroepen ter staving van de tweede tenlastelegging.

De tweede tenlastelegging werd in het inleidend verzoekschrift immers 'bijkomend' omschreven als het ten onrechte combineren van

het nummer 246665 met het nummer 246643 (cf. blz. 6 van het inleidend verzoekschrift).

Als reglementaire basis voor de tweede tenlastelegging werd bovendien niet alleen gewezen op een schending van artikel 15, § 3 van de nomenclatuur, maar ook van artikel 14h) § 1 waarin de heelkundige bewerkingen en de voorwaarden voor de aanrekening ervan zijn opgesomd.

15. De Kamer van beroep besluit dan ook dat de geïntimeerde terecht de terugbetaling vordert van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen onder het nummer 246643.

Deze waarde werd bepaald op € 37.281,60 en wordt cijfermatig niet betwist door de appellant.

De vordering van de geïntimeerde kan gegrond worden verklaard.

2.3. Besluit

16. Om de voormelde redenen is de tweede tenlastelegging gegrond in zoverre zij betrekking heeft op de inbreuken bedoeld onder de punten 2.2.1. en 2.2.2..

Op de argumenten die door de appellant worden ingeroepen betreffende de ratio legis van artikel 15, § 4 van de nomenclatuur; betreffende de onduidelijkheid van het begrip opereerstreek; de schending van de motiveringsplicht door de Kamer van eerste aanleg; de schending door de geïntimeerde van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel; de schending door de Kamer van eerste aanleg van artikel 1382 BW; de schending van het gelijkheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1382 BW, dient naar het oordeel van de Kamer van beroep voor het overige niet te worden ingegaan.

Deze argumenten blijken immers telkens betrekking te hebben op de door de appellant toegepaste werkwijze, nl. de aanrekening van een hoofdingreep aan 100 % en een andere ingreep aan 50 % op grond dat het om aparte opereerstreken gaat en artikel 15, § 4 van de nomenclatuur dit toelaat.

De inbreuken bedoeld onder de punten 2.2.1. en 2.2.2., worden echter niet weerhouden op grond van een schending van artikel 15

§§ 3 en 4 van de nomenclatuur, noch op grond van een foutieve toepassing van de regel van de opereerstreken.

Dat de desbetreffende argumenten inzake de ratio legis en de schending van de voormelde beginselen ook zouden opgaan voor de inbreuken bedoeld onder punt 2.2.1. en 2.2.2., werd door de appellant niet ingeroepen, noch aangetoond. Hierop dient dan ook niet verder te worden ingegaan.

*

3. De vorderingen van de partijen.

17. De vordering van de appellant strekt er toe om de tweede tenlastelegging integraal als ongegrond of niet bewezen af te wijzen.

Op grond van de voormelde overwegingen stelt de Kamer van beroep vast dat deze vordering, in zoverre de tenlastelegging betrekking heeft op de schending van de zgn. regel van de opereerstreken, bij beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016 gegrond werd geacht.

In zoverre de tenlastelegging betrekking heeft op de inbreuken bedoeld onder de punten 2.2.1. en 2.2.2., kan deze vordering echter niet worden ingewilligd.

18. Gelet op wat voorafgaat, kan de hoofdvordering van de geïntimeerde gesteund op de miskening van de regel van de opereerstreken bepaald in artikel 15, §§ 3 en 4 van de nomenclatuur niet worden toegekend.

Er kan enkel worden vastgesteld dat deze hoofdvordering ingevolge de beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016 ongegrond is.

19. De vordering van de geïntimeerde gesteld in ondergeschikte orde op basis van de inbreuken, andere dan de schending van de regel van de opereerstreken, is gegrond.

De waarde van de ten onrechte gerekende prestaties werd door de geïntimeerde bepaald op de som van (€ 70.440,86 + € 37.281,60) of € 107.711,46.

De vordering om de appellant te veroordelen tot de terugbetaling van deze som is om de hoger vermelde redenen gegrond.

20. De geïntimeerde vraagt tenslotte om ten aanzien van de intresten te oordelen als volgt :

“(…)

De betaling van de wettelijke intresten aan A... op te leggen en dat te rekenen vanaf 30 dagen na de kennisgeving aan A... van de nieuwe beslissing van de Kamer van beroep (artikel 156, §1 ZIV-wet);

De vóór die periode door het Riziv terugbetaalde interesten naar aanleiding van de verbroken beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016 op te leggen aan A....”

De Kamer van beroep stelt vast dat deze vordering op zich niet wordt betwist door de appellant.

Het eerste onderdeel van de vordering tot vermeerdering met de wettelijke intresten kan worden overeenkomstig artikel 156, § 1 van de ZIV-wet worden toegekend. Dit betekent dat de hoofdsom van € 107.711,60 bij gebrek aan betaling ervan binnen de termijn van dertig dagen te rekenen vanaf de kennisgeving van de huidige beslissing, te vermeerderen is met de wettelijke intresten op het nog verschuldigde bedrag.

Voor wat het tweede onderdeel betreft, nl. de terugbetaling van de intresten opgelegd bij de (op dit punt verbroken) beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016, is de Kamer van beroep van oordeel dat de vordering eveneens gegrond is.

Krachtens artikel 156, § 1 van de ZIV-wet, zoals van toepassing op datum van de beslissing van 28 juni 2016, kon de intrest pas worden toegekend bij gebrek aan betaling binnen de termijn van 30 dagen na de kennisgeving van deze beslissing, en niet vanaf de datum waarop de som van € 201.350,65 destijds door het A... werd betaald (RvS XXXX, www.raadvanstate.be).

Uit de stukken van de rechtspleging blijkt dat het RIZIV binnen de termijn van 30 dagen na de kennisgeving van de beslissing van 28 juni 2016 is overgegaan tot betaling van de voormelde hoofdsom. Bijgevolg was er geen intrest verschuldigd.

De vraag tot teruggave van de naar aanleiding van deze beslissing betaalde intresten is bijgevolg gegrond.

*
* *
*

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Gelet op de beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016 en op het arrest van de Raad van State nr. XXXX.

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het beperkt hoger beroep van de appellant ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Hervormt de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 februari 2015 in zoverre er werd geoordeeld over de tweede tenlastelegging en in zoverre het A... op deze grond werd veroordeeld tot de terugbetaling van de som € 201.350,65.

Opnieuw wijzend.

Stelt vast dat de tweede tenlastelegging, in zoverre deze betrekking heeft op een schending van artikel 15, §§ 3 en 4 van de nomenclatuur betreffende de regel van de opereerstreken, bij beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016 niet bewezen is verklaard.

Stelt vast dat de hoofdvordering van de geïntimeerde om deze reden ongegrond is.

Verklaart de vordering van de geïntimeerde in ondergeschikte orde gegrond.

Zegt voor recht dat de tweede tenlastelegging, in zoverre deze betrekking heeft op een schending van artikel 14 h), § 1, 4° van de

nomenclatuur en niet gesteund is op de regel van de opereerstreken, bewezen is en weerhouden wordt.

Zegt dat het A... gehouden is tot de terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen voor de som van € 107.722,46.

Zegt dat het A... overeenkomstig artikel 156, § 1 van de ZIV-wet bij gebrek aan betaling van deze som binnen de termijn van dertig dagen te rekenen vanaf de kennisgeving van de huidige beslissing, gehouden is tot betaling van de wettelijke intresten op het nog verschuldigde bedrag.

Verder wijzend.

Zegt dat het A... gehouden is tot teruggave van de intresten die door het RIZIV zijn betaald naar aanleiding van de (op dit punt vernietigde) beslissing van de Kamer van beroep van 28 juni 2016.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 22 januari 2019 van de Kamer van Beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Mevrouw Marijke DEMEDTS, voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De voorzitter,

Martin VOLCKE

Marijke DEMEDTS

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke DEMEDTS, magistraat-Voorzitter, en dokter Eva TRAEY en dokter Vera DEGROOF, leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Tom BALTHAZAR en mevrouw Lore GEUKENS, leden voorgedragen door de representatieve organisaties van de verplegingsinstellingen; de leden die zijn voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en de leden die zijn voorgedragen door de representatieve verenigingen van de verplegingsinrichtingen hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wijze van advies.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep.

